

(μικρόν κακὸν ὁ διὰ λόγων ἀστεϊσμός, δὲν ἐπιτρέπεται ὁμως ὁ διὰ τῶν χειρῶν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Μὰ τὴν ἄρα, μὰ τὴν σάρα | καὶ μὰ τὴν ἀγὰ κνησάρα
καὶ μὰ τ' ἄγιο λαδικό, | τὴν ἀλήθεια θὰ σοῦ πῶ

(ὄρκος ἐπὶ τὸ ἀστειότερον λεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ὁμώσει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ὁμοίος ὄρκος μὰ τὸ θερεῖο ἀντὶ μὰ τὸ Θεό! Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,322) Κρήτ. || Ποίημ.

. . . Γονάτισε ἐμπροστί μου

καὶ ζήτησε συχώρεσι γὰ τὰ λαγωνικά μου.

. . . — Καλύτερα τὸ βρόχο

παρὰ τὰ γόνατα 'ς τὴ γῆ. Ἄρα κατάρα τὸ 'χω,

θ' ἄφιναν λάκκωμα βαθὺ καὶ θά 'ταν μέγα κρῖμα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,352. Συνών. ἀνάρα, κατάρα.

ἀραβίδα ἢ. Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ λογίου ἀραβίς θηλ. τοῦ ὄν. Ἄραψ. Ἰδ. Μ. Ἐγκυκλ. ἐν λ. ἀραβίς.

Εἶδος βραχυκάννου στρατιωτικοῦ ὅπλου εὐχρήστου εἰς τοὺς ἱππεῖς.

Ἀραβικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀραβίαν ἢ τὸν Ἀραβὰ ἢ ὁ ἐξ Ἀραβίας προερχόμενος λόγ. σύνηθ.: Ἀραβικὴ γλῶσσα. Ἀραβικά ἄλογα σύνηθ. || Ποίημ.

Κούφια 'ς τ' Ἀτζέμικα χαλὰ φεύγ' ἢ φαρδεῖά του φτέρνα,
γιατ' ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ καὶ τρέχει νὰ ραντίσῃ
μ' Ἀραβικά μυρωδικὰ τὴ σομακιά τὴ στέρνα

ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. Συνών. Ἀρά-
πικος.

ἀραβοκέχρι τό, ἀμάρτ. ῥαβονκέχρι Α.Ρουμελ.

Ἐκ τοῦ ἀραβο- θέμ. τοῦ ὄν. Ἄραψ καὶ τοῦ οὐς.
κεχρί.

Ὁ ἀραβόσιτος. Συνών. ἀραποσίτι.

Ἀραβος ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

1) Ἀραψ Θράκ. (Σκοπ.): Βασιλοκόρ' γεῖναι, βασιλ' σσα
θὰ ἔν', ἄδρα Ἀραβο θὰ πάρ' (ἐκ παραμυθ.) β) Μεταφ.
κακός, σκληρός: Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρὴ Ἀραβὴ, μωρὴ κακὴ γυναῖκα,
δὲν εἶν' κριτήριον νὰ κριθῇς, τὸ δίκαιο σου νὰ κρίνῃς;

Ἀργυραῖδ. Συνών. Τοῦρκος. 2) Χριστιανὸς ὀρθό-
δοξος ἔχων μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἀραβικὴν, ἀραβόφωνος
Θράκ. (Σηλυβρ.)

Πβ. Ἀράπης.

ἀραγε μόρ. ἐρωτηματ. σύνηθ. ἄρας Θήρ. Μεγίστ. κ.ά.
ἄραι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ.ά. ἀραγες Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. Νίσυρ. κ.ά. ἄρας Κύπρ. Κῶς Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ.
κ.ά. ἀραγίς Λέσβ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀράγε ἐκφερόμενον ὡς μία λέξις τοῦ προσχη-
ματισμοῦ γὰ ἀπολέσαντος τὴν αὐτοτέλειαν.

Τιθέμενον ἐν προτ. ἐρωτηματικῇ φανερῶναι μέριμναν
ἢ ἀνυπομονησίαν τοῦ ἐρωτῶντος ἀνευ προϋποθέσεως τοῦ
εἰδούς τῆς ἀπαντήσεως, ἀν δηλ. θὰ εἶναι αὕτη καταφα-
τικὴ ἢ ἀποφατικὴ ἐνθ' ἂν.: Ἀραγε ἦρθε; Ἀραγε εἶν' ἐκεῖ;
Εἶν' ἀραγε καλὰ γὰ ἄρρωστος; Εἶν' ἀραγε αὐτὸς ποῦ τό 'κανε;
Τί κάνει ἀραγε; Ποῦ νὰ πῆγῃ ἀραγε; Ποῦ νὰ βρεῖσκειται ἀραγε;
Εἶν' ἀραγε ἀδιάθετος; σύνηθ. Ἀρας, Θέ μου, δὲν τὸ κατά-
λαβε; Θήρ. Ἀραγες τὸνε χρουστᾷ ἢ δὲν τὸνε χρουστᾷ; Νίσυρ.
Καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. μου: Ἀραγέ μου ποῦ νὰ
εἶναι; Πελοπν. (Λακων.) Ἀραές μου νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ 'πα;

Σύμ. Ἀραές μου ἀπονκάτω ἀπὸ τὸ καυκὶν τοῦ οὐρανοῦ ἔδει
κι ἄλλον ἀντρειωμένον ἐξὸν ἀπὸ μένα; (ἐκ παραμυθ.) Σύμ.
|| Ἄσμ.

Ἀραγες, χαϊδεμένο μου, τοὶ μέρες ποῦ σοῦ λείπω

ἀραγες χόρτασες ψωμί, ἐχόρτασες τὸν ὕπνο;

Κρήτ.

Ἀραγίς τὰ ματάκια μου θινὰ οἱ ξαναδοῦνι;

Λέσβ.

ἀραγκιῶ τό, Πελοπν. (Λακων.) Χίος (Καρδάμ.) ἀρα-
γιῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀραγιῶ ἢ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. ἐπιρρηματ. φρ. *a ragione* ἢ διαλεκτ.
a ragione = ὀρθῶς, πρεπόντως, κατὰ τάξιν. Τὸ θηλ. ἀρα-
γιῶ κατὰ τὰ συνών. δικαιοσύνη, τάξι.

1) Τὸ ὀρθόν, τὸ πρέπον, τὸ ἀρμόζον ἐνθ' ἂν.: Εἶναι
ἀραγκιῶ νὰ κάμῃς τὸ καὶ τὸ Καρδάμ. Ἀραγιῶ εἶναι νὰ φιλοῦν
οἱ νέοι τῷ γερόδω τὸ χέρι Θήρ. Ἡ ἀραγιῶ εἶναι ἅμα ὁ ἕνας
δουλεύῃ ὁ ἄλλος νὰ δόνε βοήθῃ Κύθηρ. || Φρ. Εἶναι τ' ἀρα-
γιῶ (πρέπει) Μάν. 2) Κοινωνικὴ τάξις, θέσις Πελοπν.
(Λακων.): Εἶναι τ' ἀραγιῶ μου. 3) Σειρὰ Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲν εἶναι τ' ἀραγιῶ ζου νὰ μοιρολογήσῃς (ζου = σου).

ἀραγκιῶνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀραγιῶνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a ragione*. Ἰδ. ἀραγκιῶ.

Καθὼς ἀρμόζει, καθὼς πρέπει: Ἀραγιῶνα κάνω 'ὡ τοοῖ
δουλειές μου. || Παροιμ. φρ. Ἀραγιῶνα βόλαζε καὶ ψάρι
μῆνε πιάνῃς (βόλαζε = ρίπτε τὰ δίκτυα).

ἀραγκιωνάδα ἢ, ἀμάρτ. ἀραγιωνάδα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀραγιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Ἡ δικαιοσύνη, τὸ δίκαιον: Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀραγιωνάδα
κι ἄς λέγῃς.

ἀραγκιωνᾶδος ἐπίθ. Χίος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπίθ. *ragionato*.

1) Ἀρμόζων, πρέπων, ὀρθὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εὐτὸς
εἶναι ἀραγιωνᾶδος ἄνθρωπος, κάνει ὅλον ἀραγιωνᾶδα πράματα,
δὲν εἶναι ψεύτης καὶ δαδέσης. Δουλειές ἀραγιωνᾶδες. 2) Εὐ-
θύς, δίκαιος ἐνθ' ἂν.: Ἀνθρώπος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Ἀπύρανθ. Ἀραγιωνᾶδα 'νναῖκα αὐτόθ.

ἄραγμα τό, κοιν. ἄραμα πολλαχ. ἄραμ-μα Σίφν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄραγμα = κρότος, πάταγος.

1) Προσόρμισις καὶ ἀγκυροβολία πλοίου κοιν.: Τόπος
γ' ἄραγμα. Ἀπάνω 'ς τ' ἄραγμα τοῦ βαπωριοῦ (κατὰ τὴν
προσόρμισιν τοῦ πλοίου). 'Σ τ' ἄραγμα τοῦ βαπωριοῦ δὲν
ἦταν κάμμιὰ βάρκα 'ς τὸ λιμάνι. Συνών. ἀράξιμο 2,
φουντάρισμα. 2) Ὁρμος ἐνθα προσορμίζεται καὶ
ἀγκυροβολεῖ πλοῖον Κρήτ. Συνών. ἀραξοβόλι.

ἀράδα ἢ, κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Τραπ.) ἀράα Κάπρ. Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀρά Ρόδ. (καὶ
ἀράδα) Χάλκ. ἀργάδα Πελοπν. (Λακων.) ῥάδα Καππ.
(Φάρασ.) ἀράδου Passow Carm. popular. 363.

Ὁ Κορ. Ἀτ. 1,156 τὸ σχετίζει πρὸς τὸ Σλαβ. *rad*,
ὁ GMeyer Neugr. Stud. 4,13 πρὸς τὰ Λατίν. *radius*,
radiare, ὁ HPernot ἐν Vollm. Roman. Jahresber.
5,1 (1903) 358-373 τὸ παράγει ἐκ τοῦ Βενετ. *arada*, πβ.
καὶ AHeisenberg ἐν Byzant. Zeitschr. 12,655, ὁ ΝΔεκα-
βάλλ. ἐν Πρακτικοῖς τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας ἐν
Ἀθηνᾷ 29 (1917) 307 ἐκ τοῦ *ὄρας παρὰ τὸ ρ. εἶρω,
τέλος δὲ ὁ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ.
3 κέξ. ἐκ τοῦ οὐράδιον ὑποκορ. τοῦ οὐρά, ὅθεν οὐ-
ράδα - ῥάδα καὶ κατόπιν ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

